

haaber jeg, at vi ville staa fast, rolige og støtte, uden Spektakler. Det er i alt Fald mit Haab, og det har Valget givet mig Grund til at tro, just er det, Bælgerne ville, at vi skulle.

Bluhme: Det var et Par Bemærkninger til det foreliggende Finantslovsforslag, jeg gjerne vilde gjøre, men jeg kan ikke negte, at det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) har fremfat Tanker, som saa Folk til at tage til Orde derimod. Ogsaa jeg følger derfor Trang til at sige et Par Ord overfor ham. Han mente, at hvad enten Oplosningen var kommen noget tidligere eller senere, vilde Oppositionen have fundet Anledning til den samme Kritik deraf. Nei, det tror jeg ikke. Der er i alt Fald een Indvending, man kan gjøre mod den Oplosningstid, Conseilspresidenten har valgt. Med den store Skærlighed, han har til Grundloven, maa han jo erkende det Unskelige i, at Folk tager saa stor Del i det politiske Liv som muligt, og ved Valg som disse er det en Selvfølge, at der nødvendigvis i et frit Folk finder Valgmøder og Kamp Sted omkring i Kredsene; men jeg skal saa dog henstille til ham, om han finder det ganske hensynsfuldt mod dette Folk og dets Repræsentanter, der dog tildels er ældre Mænd, at de jages ud paa denne Tid af Aaret til en sliq Valgkampagne, hvis det da ikke er en absolut politisk Nødvendighed for ham og hans Parti, at Valget holdes paa den forreste Dag i Aaret og i den strengeste Vintertid. Jeg tror, at det er en Indvending, det ærede Medlem fra Hillerød maa anerkende Berettigelsen af. Men der er en anden Ting, jeg maa imødegaa, og det er den, at der skulde være mindre Afskillelse mellem hans Parti og Flertallet her i Salen, end der er mellem Flertallet og Socialdemokratiet. Det benægter jeg paa det Allerbestemteste. Det er af den sidste ærede Tale allerede fremhævet, at det, der forener os i Kampen, er Kampen for Grundloven mod det Parti, der stiller sig fra os ved den Kløft, som adskiller Lov og Ret fra, hvad vi anse for Ulovlighed. Men der er en anden Ting, som gjør, at vi staa Socialdemokratiet nærmere, og som jeg mener maa geraade vort Parti til Være, og jeg for mit Vedkommende ønsker at benytte Leiligheden til at sige; at jeg tværtimod anser det for en Hæder for vort Parti, at vi slutte os sammen med Socialdemokraterne. Thi ganske vist er der vistnok lang Udsigt til at naa Grundlovens Hævdelse og Folkethingets berettigede Indflydelse paa det konstitutive Liv, det er en trang Tid at gjennemgaa, og den har medført store Tab for Fol-

ket, men Et har den gjort, og det er, at under den Kamp, vi føre for at Retten atter skal komme paa sin Plads, have de store Lag i Befolkningen nærmet sig hinanden, lært hinanden at kende og lært at agte hinanden. Denne Kamp har bevirket, at en stor Del af den Standsforskjel, som ogsaa var tilstede mellem de mindre bemidlede Dele af Folket, har tabt sig, og at man ser paa hinanden som Brødre af samme Folk, for hvem det gælder i Fællesskab at gjenvinde Friheden. Og saa meget mere tror jeg, det er heldigt, at vi have lært at se paa hinanden saaledes, som det er en Selvfølge, at Socialdemokratiet er det Æneste, som i Tidens Længde kan repræsentere Arbejdernes Interesser. Og mene vi det alvorligt med den saglige Behandling her, gælder det særligt ogsaa om, at de Interesser, som ere fælles den store Arbejderbefolkning, ere fuldt ud repræsenterede her, og det kan kun rigtigt ske ved Repræsentanter fra deres Midte. Derfor maa vi ønske at alliere os med dem under denne Kamp. Men endelig er der een Ting, hvorfor alle Demokrater ubetinget bør holde paa Forbindelsen med Socialdemokratiet — vi behøve ikke derfor at tro paa, at Socialdemokratiet vil kunne gjennemføre deres Theorier om Statens Overtagelse af al Produktion, thi inden det Maal nogensinde naaes, er der mange andre Ting blandt Socialdemokratiets Formaal, som kunne naaes, — og det er alle de humane Forhold, som de arbeide for. Der er den Forskjel at lægge Mærke til mellem Høire og Oppositionen, at medens det ministerielle Parti siger, at det gjerne vil hjælpe Arbejderne, men at Arbejderne ikke ere repræsenterede af Socialdemokratiet, og vil have, at Alt, hvad det vil gjøre i den Henseende, altid skal være en Raadessag, er det Standpunkt, Oppositionen stiller sig paa i Forening med Socialdemokratiet, at vi ville fremme alle disse Formaal, fordi vi betragte deres Gjennemførelse som en Ret for Enhver, der er født i vort Samfund. Vi fordrer for Arbejderne disse humane Foranstaltninger, ikke tilkjendte dem som en Naade fra de besiddende Klasser, men som en Ret, der tilkommer Enhver, der er født i, Enhver der arbejder i vort Samfund. Og endelig er der en Grund, hvorfor det er uretsfærdigt at sige, at Socialdemokratiet ikke repræsenterede Arbejdernes legitime Interesser, og at benegte, at Socialdemokraterne ere sande Repræsentanter for Arbejderne, nemlig den: Hvor skulde Arbejderne da gaa hen, naar de ikke have Socialdemokratiet til at repræsentere sig? Er der Andre, der for Alvor tager denne Kamp op for Arbejderne i Samfund-